

Dopis od preláta (únor 2012)

Vyzrálým plodem lásky je jednota, po které církev tolik touží. Prelát nám navrhuje mnoho způsobů, jak ji dennodenně uvádět do praxe.

06.02.2012

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Je mi potěšením sdělit vám, že Svatý otec mě před dvěma dny, 30. ledna, přijal na audienci. Jako i při jiných příležitostech jsem byl na tomto

setkání provázen vašimi modlitbami. Vyjádřil jsem mu touhu věřících a spolupracovníků Prelatury po věrnosti Bohu a také jsem ho ujistil o neustálé modlitbě všech za jeho osobu a úmysly. Papež byl jako vždy velmi srdečný, vyjádřil vděčnost za službu Díla církvi a pověřil mě, abych předal jeho požehnání všem věřícím a apoštolským dílům po celém světě.

Naslouchejme vždy učení magisteria s touhou sloužit naší matce svaté církvi. Žijme denně **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam** : milujte Svatého otce a připravme se na *Rok víry* , který bude vyhlášen za několik měsíců, abychom rostli v této ctnosti a abychom ji předali mnoha lidem.

Minulý týden skončilo slavností obrácení svatého Pavla osm dní modliteb za jednotu křesťanů. Děkujeme Bohu za postup, který se na

tomto poli uskutečňuje pod vedením Ducha svatého, a prosme Utěšitele, aby se jeho milost ukazovala stále účinněji: ať pohne srdcí těch, kteří se nazývají křesťany, aby se naplnila tužba Ježíše při poslední večeři: *ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me et ego in te!* [1] : ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě.

V Díle se modlíme každý den modlitbu *pro unitate apostolatus* , jak ustanovil svatý Josemaría v začátcích Opus Dei. Během let nám zdůrazňoval důležitost této modlitby a naléhal, abychom se ji modlili tak, jak ji žijeme. Náš Otec si toužebně přál, aby prosba za jednotu všech věřících v Krista – a všech lidí – byla podložena snahou o její uskutečnění, a to především ve vlastním životě.

Naši bratři ve víře, první křesťané, nám zanechali jasné učení: *setrvávali v apoštolském učení, v bratrském*

společenství, v lámání chleba a v modlitbách [2] . Mnohokrát jsme se zastavili nad tímto souhrnem života prvotní církve. Je to text, ke kterému se náš Otec často vracel, dal ho také vyryt na římsu jedné z prvních kaplí Díla a později dal tato slova namalovat na zeď v penzionátu v Římě. Vždy říkával, že ***duch Opus Dei je duchem prvních křesťanů*** [3] , a vyzýval nás, abychom v každém okamžiku žili stejně důsledně jako ti, kteří otevřeli cestu církve.

Papež Benedikt XVI., když komentoval, že **prvotní křesťanské společenství Jeruzaléma je definováno za pomoci čtyř charakteristik jako místo jednoty a lásky** [4] , zdůraznil, že svatý Lukáš se neomezuje na popis situace v minulosti, ale **nabízí nám to jako vzor, jako normu přítomné církve, protože tyto čtyři charakteristiky konstituují život církve vždycky**

[5] . A skutečně: věrnost učení apoštolů, jednota duší a srdcí, slavení eucharistie a vytrvalost v modlitbě jsou nutné, aby církev plnila své poslání ve světě.

V tomto kontextu prosby za jednotu se chci odvolat konkrétně na lásku, která spojovala tyto muže a ženy. Jak vypravuje svatý Lukáš, *obec věřících měla jedno srdce a jednu duši* [6].

Jednota křesťanů je darem Ducha svatého, o který musíme vytrvale prosit. Ale tato prosba musí být oslazená láskou. Přesvědčme se, jak říká Svatý otec, že **jednotu můžeme hledat realisticky, pokud v nás samotných dojde k této proměně a necháme jednat Boha, pokud se necháme proměnit k obrazu Krista, pokud vstoupíme do nového života v Kristu, jenž je pravým vítězstvím. Viditelná jednota všech křesťanů je vždycky dílem, které přichází shůry, od**

Boha, dílem, které vyžaduje pokorné uznání naší slabosti a přijetí tohoto daru (...). Jednota, která přichází od Boha, proto vyžaduje naše každodenní nasazení ve vzájemném otevírání se jedněch druhým v lásce [7].

Svatý Augustin kázal, že „pýcha plodí rozdělení, zatímco láska je matkou jednoty“ [8] . Musíme mít na paměti, že každý z nás v sobě nese nebezpečí rozdělení, protože všichni v sobě máme tendenci vyvyšovat vlastní já, které se pozvedává jako největší nepřítel jednoty. Nebyl by proto dobrým nástrojem ten, kdo by egoisticky myslel na sebe, kdo by se nechal ovládat pýchou, kdo by se nesnažil vykořenit vlastní nedostatky. Naopak *upřímná láska* bez přetvářky, jak doporučuje svatý Pavel [9] , upevňuje pouta, která udržují a zajišťují bratrství mezi lidmi, aniž by poškodila legitimní diverzitu myšlenek a činností. Proto

musí být upřímná prosba za jednotu křesťanů doprovázena konkrétními skutky pokory a lásky. ***Dosažení této jednoty a její uchování –***

vysvětloval náš Zakladatel – ***je těžký úkol, který se zakládá na skutcích pokory, odříkání, mlčení, umění naslouchat a porozumět, starat se o dobro bližního, odpouštět vždy, když je třeba: umět milovat opravdově, skutky [10].***

U křesťana se jednání s ostatními neomezuje nikdy na pouhou zdvořilost nebo dobré vychování, nýbrž vyjadřuje Lásku s velkým L, kterou sám Bůh vkládá do našich srdcí. Proto láska není jen o pocitech, ačkoli ty jsou silně přítomny v našem jednání, protože nejsme bytostí čistě duchovní, ale jsme z masa a kostí. Nicméně všichni potřebujeme očišťovat naše city, protože jinak se může stát, že to, co začalo jako altruistická láska, se promění v plod

egoismu, v hledání vlastního já, vlastního uspokojení.

V encyklice *Deus caritas est* vysvětluje Benedikt XVI., že **city přicházejí a odcházejí. Cit může být nádhernou počáteční jiskrou, není to však plnost lásky [11]** . Musí se očišťovat, vyžrát na základě odříkání; jenom tak se cit **stává láskou v plném slova smyslu [12]**.

Není jiný vzor než Ježíš Kristus. Proto křesťanská láska spočívá v tom, že milujeme tak, jak nás miloval On: až k úplné oběti sebe sama Otci, z lásky a pro naši spásu. Toto nám odkázal jako závěť při poslední večeři: *nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem [13]* . V prvotních křesťanských společenstvích se toto přikázání žilo

tak, že pohané s údivem říkali:
„Hledte, jak se milují!“ [14].

Opravdová křesťanská láska, účast na lásce, kterou překypovalo srdce vtěleného Slova, je těsně spojená s obětí; nehledá sebe sama, ale dobro ostatních; a zároveň je to úkol, který nikdy nebudeme moci považovat za ukončený: musíme se stále učit milovat, podle příkladu našeho Pána, Nejsvětější Panny a svatých, kteří nejvíce milovali Boha a bližní.

Pociťujme zodpovědnost začínat a znovu začínat každý den, mnohokrát denně, malými detaily služby a odevzdanosti ostatním – někdy také v důležitějších věcech –, kterých si ostatní možná ani nevšimnou, ale které neuniknou pohledu našeho Otce Boha. Připomeňme si naléhavost, se kterou se na nás obracel náš Otec slovy proroka: *discite benefacere* [15], uče se konat dobro, uče se dokončit dobře to, co děláme.

Když se takto budeme chovat, uvidíme, že láska k bližnímu v tom smyslu, jak je hlásána v Bibli a jak ji předkládá Ježíš, je možná. Tato láska spočívá v tom, že já miluji v Bohu a s Bohem také osobu, která mi není příjemná, nebo kterou dokonce neznám. To se může dít jedině na základě niterného setkání s Bohem, setkání, které se stalo jednotou vůle a dospělo až k tomu, že se týká i citu. Pak se učím hledět na osobu toho druhého už nejen svými očima a skrze své pocity, nýbrž z hlediska Ježíše Krista [16].

Tento způsob jednání určitě vyžaduje – nevadí mi stále to opakovat –, abychom nechali stranou naše já, abychom zapomínali na sebe. Láska a pokora jsou úzce spojené a jejich plodem je jednota. *Když se upřímně považujeme za pouhé nic, když chápeme, že bez Boží pomoci bychom na tom byli hůře než i ten*

nejslabší a nejhorší člověk, když si uvědomíme, že jsme schopni všech možných chyb i ohavností, když uznáme, že jsme hříšníci, přestože usilovně bojujeme, abychom se zbavili tolika nevěrností, jak potom můžeme smýšlet špatně o ostatních lidech? Jak bychom mohli žít ve svém srdci fanatismus, nesnášenlivost či povýšenost? Pokora nás povede jako za ruku k co nejlepšímu jednání k bližním: tj. všechny chápat, umět žít v míru se všemi lidmi, všem odpouštět, nevytvářet žádné hranice ani přehrady, jednat – vždy! – jako nástroj jednoty [17].

Láska, jako každá ctnost, se musí žít s pořádkem. Proto směřuje, aniž bychom někoho diskriminovali, na prvním místě k těm, kteří jsou okolo nás: vlastní rodina, přátelé, kolegové, sousedé a známí... Tímto způsobem přispějeme k pevnější jednotě církve

a spolupracujeme také – opření o modlitbu – na dosažení vytoužené jednoty všech křesťanů. Jak se chováme k lidem v našem okolí? Jaké konkrétní a každodenní detaily radostné služby jim prokazujeme? Snažíme se, aby v našem domově, v práci, v okruhu přátel bylo cítit ono *vonné kadidlo vydechující Krista* [18] upřímného přátelství, lidské lásky prodchnuté láskou k Bohu?

Hlavním apoštolátem, který bychom my křesťané měli konat – napsal svatý Josemaría – , a nejlepším svědectvím víry je přispívat k tomu, aby v církvi vládlo ovzduší pravé lásky. Když se opravdově nemilujeme, když mezi námi dochází k útokům, pomlouvám a roztržkám, kdo pak bude přitahován těmi, kteří tvrdí, že hlásají dobrou zvěst evangelia? [19].

Pán nás žádá, abychom zasévali porozumění a odpuštění ve všech oblastech společnosti. K tomu volá všechny křesťany, to očekává od každého člověka. Tato setba je možná, pokud nás podněcuje láska Kristova, která umí spojit – aniž by se něco rozbilo – rozdílnosti charakteru, vzdělání a kultury v jednotě mystického těla Krista. ***Apoštol však nezavrhuje rozdílnost: každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden pro to, druhý pro ono (srov. 1 Kor 7, 7). Ale tyto rozličné dary musí sloužit dobru církve. Chtěl bych teď prosit Pána – píše svatý Josemaría – (...), aby nedopustil, aby nedostatek lásky zasel v církvi rozkol. Láska je solí křesťanského apoštolátu, jestliže se sůl zkazí, jak budeme moci se vztyčenou hlavou vysvětlovat světu, že je tady Kristus? [20]***

Za dva týdny, 14. února, si v Díle připomeneme výročí rozšíření

apoštolské práce na ženy v roce 1930 a založení Kněžské společnosti Svatého Kříže v roce 1943. Náš Otec považoval tuto shodu dat v různých letech za projev Boží prozřetelnosti, která tak chtěla zdůraznit jednotu Opus Dei. Budme vděční za tento boží dar, který každý z nás musí podporovat a chránit, především ve vlastním životě, ale také ve vlastním okolí.

Modleme se za všechny pastýře církve, aby všichni s Petrem, viditelnou hlavou tohoto mystického těla, šli prostřednictvím Marie k Ježíšovi. Nepřestávejme volat k Duchu svatému za úplné začlenění křesťanů a celé lidské rodiny do jednoty katolické církve tak, aby se naplnila slova našeho Pána: *mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř* [21].

Nechci končit bez vzpomínky na milovaného dona Álvara, který bude mít 19. února svátek. Z jeho odpovědi Bohu se můžeme učit, mezi tolika věcmi, starat se pečlivě o tuto nadpřirozenou rodinu, do které nás Bůh povolal – církev, Dílo –, a úplně se s radostí odevzdat v této službě jako tento první nástupce svatého Josemaríi v čele Opus Dei.

Provázejte mě jako vždy v mých úmyslech; konkrétně, zvláštním způsobem, prostě za moje syny, přidružené Prelatury, které vysvětlím 18. února na jáhny.

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2012

[1] *Jan* 17, 21.

[2] *Sk* 2, 42.

[3] Svatý Josemaría, Poznámky z kázání, 23-IV-1963.

[4] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 19-I-2011.

[5] Tamtéž.

[6] *Sk* 4, 32.

[7] Benedikt XVI, Projev před modlitbou Anděl Páně, 22-I-2012.

[8] Svatý Augustin, *Kázání* 46 (PL 38, 280).

[9] Srov. 2 *Kor* 6, 6.

[10] Svatý Josemaría, Poznámky z kázání, rok 1972.

[11] Benedikt XVI. Encyklika *Deus caritas est* , 25-XII-2005, č. 17.

[12] Tamtéž.

[13] *Jan* 13, 34-35.

[14] Tertulián, *Apologeticum* 39, 7
(CCL 1, 151).

[15] *Iz* 1, 17.

[16] Benedikt XVI. Encyklika *Deus caritas est* , 25-XII-2005, č. 18.

[17] Svatý Josemaría, *Boží přátelé* , č. 233.

[18] 2 *Kor* 2, 15.

[19] Svatý Josemaría, *Boží přátelé* , č. 226.

[20] Tamtéž, č. 234.

[21] *Jan* 10, 16.

.....